

J. CNOSSSEN - HOORNTJE

Jan en zijn vrienden

JAN HAAN N.V.
GRONINGEN

JAN EN ZIJN VRIENDEN

J. CNOSSEN-HOORNTJE

Jan
en zijn
vrienden

GEILLUSTREERD DOOR HEIN KRAY

JAN HAAN N. V. - GRONINGEN

I. JOPIE

ier uur. De school gaat uit. Opeens is het hele schoolplein vol lawaai.

„Jan! Jan; Jantje!”

Boos kijkt Jan achterom. Wie zegt daar: „Jantje?” Hij is toch zeker geen kleine jongen meer? Hij zit nu in de tweede klas, o zo!

Dan lacht hij weer. 't Is Tom. Die kan niet zo hard lopen. Hij is zo dik, zie je!

„Kom gauw!” roept Jan. „Kom!”

„Wat is er dan?” vraagt Tom.

„Sst! Kom maar.”

De armen stijf om elkaars schouders, gaan ze de dorpsstraat door. Daar is het bos al. Stil is 't hier. Niemand loopt er.

„Waar ga je toch naar toe? Ik moet naar huis”, bromt Tom.

„Kom maar” lacht Jan.

Maar nu wordt Tom een beetje boos. „Ik moet naar huis, hoor, rare! Ga jij zélf maar naar het bos!”

„Doe nou niet zo flauw”, moppert Jan, „'t is nét zo leuk!”

Leuk! Is het wel leuk? Jan weet het eigenlijk zelf niet goed...

Ja, 't is wel een béétje leuk, maar 't is toch ook wel een beetje verdrietig...

Stevig lopen ze weer door, wel vier, vijf laantjes langs. Nu weet Jan de weg wel. Kijk, daar staat een huisje, diep weggedoken tussen de bladeren. 't Is helemaal groen van klimop. Nergens zie je iets van de muur. Alleen het raam, ja, daar kun je gelukkig nog dóór kijken!

Ja, het raam...

Het staat wijd open. En er staan allemaal rode bloemen voor. Wel tien! Maar... er is ook nog wat anders. Kijk, een bed! En op dat bed ligt een jongentje. Een klein, bleek jongentje. Hij ligt heel stil. Zijn ogen zijn dicht. Maar niet heel erg dicht. Want er lopen twee grote tranen uit, heel langzaam...

De kamerdeur gaat open. Er komt een oud vrouwtje binnen. „Jopie”, zegt ze zachtjes. Dan schrikt ze. Van de tranen...

Ze loopt gauw naar het bed toe. Haar lieve, rimpelige gezicht kijkt verdrietig. Haar bevende oude handen strijken zacht over de wangen van het jongentje. „Jopie, niet huilen, lieve jongen. Kijk eens, wie dáár aankomen?” Blij kijkt ze door het venster. Ze wenkt. „Ja, hoor, beste jongens, kom maar! Komen jullie maar eens bij Jopie.”

Daar zijn ze al, Jan en Tom.

Jan is niet bang. Nee, hoor. Hij is hier al enkele malen geweest. Tom is wel een beetje verlegen, ja. Hij komt hier nooit...!

En Jopie lacht. Hij is haastig overeind gekomen! Die lastige tranen is hij al weer vergeten. De pijn in zijn ene been ook...

„Ik heb wat”, zegt hij blij. „Kijk maar!”

Daar zitten ze, naast Jopie's bed. Tom is ook niet meer verlegen. Het oude vrouwtje is zo aardig. Ze heeft een wit mutsje op, met allemaal fijne plooitjes van achteren. Ze heeft een gebloemde schort voor, met een heel grote zak. En Jopie is ook zo lief. Kijk, hij heeft wat, een tol. Geen gewone, nee hoor! Je moet wel tien maal draaien, aan een veer, bovenop. Dan laat je die veer 'r afspringen en... „hup!” zegt de tol. Met een grote zwaai komt hij op de grond terecht en huft en danst en springt! En zingen kan hij ook, hoe langer hoe harder! Hoe langer hoe bozer. En eindelijk is het geen zingen meer. Dan bromt hij.

„'t Lijkt wel een bromtol”, lacht Tom.

„Ja, ja!” juicht Jopie, „dat zegt Opa ook.”

„Wat zegt Opa ook?” klinkt opeens een bromstem.

Verschrikt kijkt Tom op. O, daar is de boswachter. Is dat de opa van Jopie? Wat ziet hij er aardig uit. Tom is niets bang voor hem. Hij geeft hem zo maar een hand.

„Wel, wel”, bromt de boswachter, „wat ben jij een mager jongentje! Jij lust zeker heel geen boterhammen!” Hij knijpt in Tom z'n bolle wangen.

Tom lacht maar eens. Jopie ook.

Opa knijpt ook in zijn wangetjes. Heel voorzichtig. Want ze zijn zó dun, zó mager. Hij mag zijn kleine jongentje geen pijn doen!

Daar is Opoe met drie glazen melk en drie appels. Ha, fijn! Dàt lusten Jan en Tom wel! Gretig drinken ze hun glas leeg. Zó vlug kan Jopie niet, maar hij doet tóch goed zijn best. Hij wil óók flink en gezond worden, nèt als z'n vriendjes.

Jan zoekt de tol op. Hij wil hem ook eens laten springen.

„Ha, ha!” lacht Jopie, „je kunt er niets van.” Nee hoor, dàt lijkt nérgens op. De tol doet zó gek! Hij lijkt wel drónken! En zingen doet hij heel niet. Hij begint meteen al te brommen.

„Hij is boos op je, hoor je wel?”

Jan lacht maar eens. Tom kan 't een beetje beter, maar echt zingen... nee hoor, dàt kan Jopie alleen!

„O ja?” zegt Opa, „ik ook hoor!”

Maar nù doet de tol zo mal! Hij danst wel vijf keer op en neer.
En zo hoog! De jongens schateren van het lachen!

„Zo hoog als de tafel!” roept Tom.

„En tegen mijn broek!” lacht Jan.

Opa loopt hard weg. „Ik ben bang voor die boze tol, hoor!”

Maar dan wordt de tol rustiger. Hij gaat zingen! Zo mooi! En zo lang! Het langste van allemaal!

Opoe glimlacht maar eens. De jongens moeten nu weer naar huis. Anders is het te druk voor Jopie. Maar ze moeten gauw terugkomen!

„Morgen,” zegt Jan.

„Ja, ik ook morgen,” zegt Tom.

Dan wordt het weer stil in 't boswachtershuisje. Jopie is weer gaan liggen. Zijn wangetjes zijn niet meer zo bleek. Ze zijn rood. En er komen geen tranen meer. O nee, z'n ogen schitteren! En de pijn in zijn beentje lijkt wel helemaal weg! Opoe stopt hem onder.

„Wat is die Tom een dik jongentje, hè Opoe?”

„Ja,” zegt Opoe, „die drinkt vast veel melk.”

„Ik ook, Opoe. ik ook! Ik word al een heel klein beetje dikker, hè Opoe?”

„Ja hoor, m'n jongen!”

„En als ik weer kan lopen.....!”

„Ja, als je weer kunt lopen...!”

Dan gaat Opoe gauw naar de keuken. Ze pinkt een traan weg.

„Arm kereltje”, fluistert ze zachtjes, „arm kereltje! Het zal nog wel heel lang duren, voor jij kunt lopen.!”

II. HET ALLERBESTE.

Het is stil in de tweede klas. De juf vertelt. Héél mooi. Héél ernstig. Van een zieke man, die niet kan lopen. Geen stàp. Hij moet altijd plat liggen. Altijd! Dat is erg, héél erg. Daar denk je niet bij, als je zèlf wèl hard kunt draven en springen. Maar als je óók eens zo moest liggen? Nòòit uit bed? Wat zou je dàt verdrietig vinden, hè? En wat zouden je vriendjes dat verdrietig vinden! Ja, deze zieke man heeft óók vrienden. Wel vier. Het zijn èchte vrienden. Ze willen hem zo graag helpen; béter maken. Maar dàt kunnen ze niet: De dókter kan het niet eens. Moet die arme man nu altijd zo ziek blijven? Zal hij nóóit meer mogen lopen? Het lijkt wèl zo! Nu, dan zullen ze tòch zijn vrienden blijven, hoor! Altijd! Hij kan niet bij hèn komen, nee. Maar zij kunnen wèl naar hem toegaan, ja. Dàt zullen ze doen, héél vaak. Ze zullen altijd zijn vrienden blijven! Altijd!

Maar dan... op een blijde dag..., komt Jezus.

Nee, niet bij de zieke man. In een heel ander huis. Dat is jammer. De zieke man kan er immers niet heen lopen? Maar... hij heeft toch vrienden, èchte vrienden! Die kunnen hem wel dragen! Ze zijn met z'n vieren! En ze zijn zo sterk! Dat gaat best. Maar het moet voorzichtig! Hij is zò ziek! Hij mag niet uit bed! Wel, dan moeten ze het hele bed maar meenemen! Wat zwaar

hè. Nee hoor! Want het bed is eigenlijk geen bed. Het is maar een stevige slaapmat. Gelukkig maar!

Daar gaan ze, over de straat. Naar het huis, waar Jezus is. Vlug maar! Want Jézus kan hun vriend beter maken. Dat weten ze vast!

Och, ze zijn làng niet de eersten, die naar Jezus gaan! Er zijn hun al heel wat mensen vóór. Het huis, waar Jezus is, is al hèlemaal vol. Zelfs de gang. En ook buiten het huis staan er nog hèel veel. En ze staan zo dicht op elkaar. Je kunt er nooit door. En een bèd, met een man er op, kan er helemaal niet door. Dat is jammer, héél jammer! Moeten ze nu zó weer terug? Moet hun arme vriend nu maar ziek blijven? Zullen ze dan maar wachten op een andere keer, als het niet zo vol is? Maar... als Jezus eens gauw weer weggaat? En als Jezus eens nóóit terugkomt? O, dat zou vreselijk zijn! Nee hoor, ze gaan niet terug, vast niet!

Kijk toch, wat doen ze nu? Ze lopen een trap op, die aan de buitenkant van het huis is. Dat gaat héél moeilijk! Maar het moet! Zo, nu zijn ze op het dak, het platte dak. Maar nu zijn ze nog niet bij Jezus! Ze zien hem niet eens. Want hij staat onder het dak, vlàk onder hen. Maar, ze kunnen toch niet dóór het dak?

Kijk dan, ze hebben touw bij zich, sterk touw. Dat binden ze vast aan de vier punten van de slaapmat, aan elke punt een stuk. En nù maken ze een gât in het dak. Dat gaat heel gemakkelijk. Er liggen tegels op het dak. Die kun je er zó maar afnemen.....

De mensen beneden kijken verbaasd naar boven. Wat gebeurt dáár? Wat komt daar door dat gat? Een bed, een slaapmat! Heel langzaam zakt die lager en lager, aan vier touwen. Er ligt een man op, een zieke man, die niet kan lopen. Daar ligt hij al op de grond, vlàk voor Jezus.

Jezus kijkt die zieke man aan..... O, Jezus weet best, wat die man scheelt. Hij kan niet lopen, nee! Maar... hij kan óók niet blij zijn! Want hij is bàng. Bang voor God. God zal zo boos op hem zijn... Hij heeft zoveel kwaad gedaan. En elke dag doet hij nieuwe zonden. Dààrom is die man niet alleen ziek, dáàrom is hij óók verdrietig! Hij heeft beròuw over zijn zonden!

Dat is gelukkig, héél gelukkig. Want hoor! Jezus zegt: „Uw zonden zijn U vergeven”. O, hoort die man het goed? Is God

niet meer boos op hem? Zijn àl z'n zonden nu weg? Ja, want Jezus is immers Gòd? En Jezus heeft het zèlf gezegd!

Een wondere blijdschap trilt door hem heen. Een grote vreugde komt in zijn hart. Wat heerlijk! Heel z'n verdriet, heel die donkere bangheid vlucht weg. Het wordt blij, het wordt licht in hem! Dat ziet Jezus wèl. Maar de mensen, die er bij staan, niet! Ze denken: „Hoe kan die Jezus nu de zonden vergeven? Dat kan Gòd toch alleen maar?”

Die boze gedachten van die boze mensen ziet Jezus óók wel! Hij zegt: „Wat is gemakkelijker om te zeggen: „Uw zonden zijn U vergeven”, óf: „Sta op en wandel?”

Wel, uw zonden zijn u vergeven! Want niemand kan toch zien, of het wel echt gebeurt! „Welnu”, zegt Jezus, „dat éérste hèb ik al gezegd. Ik zal het tweede ook zeggen! Dan kunnen jullie zien, hoé machtig ik ben!”

Weer kijkt Jezus de zieke man aan: „Sta op, neem uw bed op en wandel.”

Die blijde man, o, hij vòelt, dat z'n zieke lichaam gezond wordt! Hij vòelt, dat hij z'n benen bewegen kan. Kijk! Hij stáát op. Hij néémt z'n bed op, en... hij wandelt! Het grote wonder is gebeurd! De vier trouwe vrienden zien het. Echte vrienden waren het. Ze hebben véél voor hun zieke vriend gedaan.... Ze hebben alles voor hem gedaan, want, ze hebben hem naar Jézus gebracht.

Nog even blijft het stil in de klas. Wat hebben de kinderen geluisterd. Jan en Tom ook! Ze hebben aan Jopie gedacht. O, was Jezus toch nog maar op aarde! Dan zouden ze hem er dadelijk heen brengen. Nu kan het niet meer. Wat jammer. Maar ze zullen tòch trouwe vriendjes blijven, ja! Ze zullen hem altijd opzoeken. En o! Opeens krijgt Jan een kleur van plezier. Hij weet wat! Hij zal de juf vragen, of ze ook eens naar Jopie gaat! Jopie kan wel een beetje lezen en schrijven, maar hij is een heel eind achter! Misschien wil juf hem wel helpen! Als hij dan weer beter is, kan hij in hun klas. Want hij is nèt zo oud. Ja, dàt zal hij doen, samen met Tom. Dan doen ze toch ook iets goeds voor Jopie!

Heel, heel diep in zijn hart weet Jan nòg wel iets. Hij zal bidden voor Jopie, elke avond weer. Of God hem beter wil maken. En of God hem blij wil maken. Want ècht blij zijn, dàt is toch het allermooiste...

III. JOPIE WACHT!

Er is wat fijns. Vanmorgen heeft Jan het voor 't eerst gezien, héél eventjes maar! Samen met Vader! En nu, na schooltijd, mag Tom het zien... Ze hollen hard naar huis. Maar de weg is zó lang. Ze moeten telkens weer even langzaam lopen. Ze zijn vriendjes, èchte vriendjes. Tom is er net zo blij mee als Jan. Jan zegt: „Ze zijn nog helemaal blind, jô! Ze zien nog niks!” Dat weet Tom wel. Dat duurt wel negen dagen.

„En ze zijn helemaal kaal, net muizen!”

Tom knikt. „Ja, maar ze zijn toch lief!”

„Nou, en ôf!”

Pietertje staat al op hen te wachten bij 't hek. Dat mocht van moeder. Ze rennen hard weg naar de paardenstal. Och, die arme Pietertje! Z'n beentjes kunnen zo vlug niet. Bom! Daar ligt hij, midden in 't zand. Hij doet zich niet zeer hoor, welnee. Maar hij schreeuwt toch, heel hard, want hij wil mee met de jongens. Ze kijken achterom. Ze lachen, maar ze komen toch terug. En ze geven hem elk een hand. Nu gaat het vlug. Wat neemt die Pieter een grote stappen! Daar zijn ze al bij de stal. In de verste hoek staat het konijnenhok.

„Ssst!” zegt Jan, stil zijn, hoor Pieter! Anders schrikken ze zo!”

Pietertje legt z'n vingertje op zijn mondje...

Voorzichtig tilt Jan het dak van 't hok. Zo, nu kunnen ze't goed zien. Och, wat mooi! Tom krijgt er een kleur van! Daar, in 't

hoekje is een lekker warm nestje en daarin liggen drie kleine, witte konijntjes. Jan haalt er voorzichtig eentje uit, zet hem op zijn hand. Pietertje trekt hem aan de broek, want hij mag immers niet praten! En hij wil ook zo graag wat zien! Jan hurkt

neer. Tom ook. Het kleine witte diertje beweegt haast nog niet. En de oogjes zitten stijf dicht! Zachtjes raakt Pietertje het ruggetje even aan, trekt toch gauw zijn vingertje weer terug!

„Doe 't maar gauw weer in z'n lekker warme holletje,” vindt Tom. Hij krijgt medelijden met dat kleine kale diertje. Jan stopt hem er weer lekker warm onder. Het moederkonijn komt er dadelijk weer bij! Zo, nu het dak er op. Eigenlijk moesten er nog wat zware stenen op dat dak. Vader heeft het al twee maal gezegd. Maar..... Jan vergeet het telkens. En och, hij vindt het zo veel gemakkelijker.....

Druk pratend lopen ze weer weg, naar moeder. Opeens blijft Tom verschrikt staan. „We hebben helemaal vergeten, om naar Jopie te gaan!”

Jan kleurt donkerrood. „O, wat erg!”

„Dat dacht ik al,” zegt moeder. „Jullie waren zò gauw thuis!” Kan 't nog even, moeder?”

Moeder kijkt bedenkelijk naar de klok. 't Is al vijf uur geweest. „Nou, vooruit dan,” zegt ze, „dan mag je voor deze keer nà-eten. Maar niet later dan half zeven thuis, hoor! En ook even aan Tom z'n moeder vragen.”

Dat beloven ze. Ze komen toch langs Toms huis. Gelukkig, Tom mag ook. „Laten we hard lopen,” zegt Tom, „Jopie denkt vast, dat we niet meer komen.”

„'t Komt van de konijntjes,” zegt Jan verdrietig.

Een poosje zwijgen ze. Maar opeens blijft Jan staan. „Ik weet wat!” roept hij. „Ik weet wat moois!”

„Wat dan?”

„Jopie krijgt een konijntje van mij, zeg! Zou hij er blij mee zijn?”

„Vast,” zegt Tom blij, „dan vindt hij 't vast ook niet meer zo erg, dat we zo laat zijn.”

Jopie ligt voor 't raam. Hij is niet meer zo bleek. Z'n wangen zijn al wat rood en bruin. Dat komt van de zon! En ze zijn ook al wat dikker. Opa durft er nu best eens in knijpen. Maar die Joop eet ook al veel meer.

„Jonge jonge,” heeft Opoe vanmorgen gezegd, „je eet me de oren van 't hoofd.”

Jopie lacht: „Wacht maar, opoe, vanmiddag eet ik uw neus er ook nog bij!”

„Dan loop ik weg, hoor,” zegt opoe, „een opoe zonder neus is

zo raar!”

„Dan haal ik u weer,” zegt Jopie, „want wie moet anders op mij passen?” en hij geeft het kleine vrouwtje een dikke zoen.

Nu ligt hij uit te kijken. Wat duurt die middag lang, vindt hij.

„Opoe, hoe laat is 't?” vraagt hij.

„Kwart voor vijf jongen.”

„Wát,” schrikt hij. „En de jongens zijn heel niet gekomen!”

„Dat is ook zo. Maar misschien moeten ze wel schoolblijven.”

Ja, dat zal dan wel. Dan zullen ze nog wel komen. Jopie lacht in zichzelf. Wat zal hij hen daarmee plagen!

Maar langzaam gaat de tijd om en Jopie ziet maar geen vriendjes. Hij wordt er verdrietig van. Zie je wel? Ze komen niet meer. De klok slaat al half zes. Hij wil juist maar weer onder de dekens kruipen, als hij opeens wat hoort! Zouden..... zouden ze daar toch nog zijn? Haastig schiet hij weer omhoog. Ja hoor, daar komen ze..... Vuurrood en hijgend van 't draven.

„Zeg!” hijgt Jan.

„Zeg, Joop!” hijgt Tom.

Dan lachen zij alle drie. En Jan gaat vertellen van zijn witte konijntjes!

En Tom gaat ook vertellen van die ene, die hij gezien heeft.

„En jij mag er eentje hebben!”

„Ikke?” Joop wordt er warm van. „Zo'n echt lief konijntje, helemaal wit met rode ogen?”

Jan knikt. „Ja, maar dan moet je opa een hokje maken. Kan hij dat?”

Natuurlijk! Opa kan alles! „Wanneer komt het?”

„Met vier weken.”

„Zo lang nog?” Dat vindt Joop jammer.

„Dat kleine beestje wil toch graag nog een beetje bij zijn Moeder blijven, Jopie,” zegt Opoe.

Ja, dat is ook zo. Dan moet hij nog maar wat geduld hebben.

Opa heeft dan meteen mooi tijd, om een hokje te timmeren.

Als de jongens weer weg zijn, ligt Jopie heel stil, heel gelukkig.

Wat is God de Heere goed voor hem. Zo'n lieve Opoe. En zulke aardige vriendjes! En straks een konijntje.

Tevreden slaapt hij 's avonds in.

IV. SPANNING.

„Ik geloof, dat Jan Veenhof mij om vier uur maar eens moet vertellen, waarom hij steeds praat,” zegt juf ernstig. Er is een boze rimpel tussen haar ogen. Jan wordt vuurrood en buigt zich diep over zijn schrift. Schoolblijven? Moet hij nu heus schoolblijven.....?

Juf ziet zijn verschrikte gezicht.

Zij ziet ook nog wat anders. Dikke Tom, die haar voorzichtig aan de rokken trekt..... Bijna wordt juf ook nog boos op hem, maar Tommetje kijkt zo... ongelukkig, zo smekend!

't Is of hij zeggen wil: „Luister nou eens even, en wordt niet zo gauw boos.” En ja hoor, de dikke rimpel gaat echt weg. Er komt al haast een lachje. Dat is beter, vindt Tom, maar hij laat juf niet los! Ze moet bij hem komen. Heel dicht bij. Haar oor vlak bij zijn mond. En dan komt het:

„Juf, Jan heeft drie kleine konijntjes!”

„Nee maar,” schrikt juf, „geen wonder, dat die jongen zo druk is vanmiddag.”

Jan kijkt verrast op. Jufs stem klinkt zo vriendelijk. Is ze dan niet meer boos? Hij begint een beetje verlegen te lachen.

„Zijn ze mooi, vent?”

„Nou juf,” roept Tom, „helemaal wit!”

„Met rode ogen?”

„Haha”, lacht Jan, „ze zijn nog lang niet open.”

Die domme juf!

„Nou, maar als ze open zijn, kom ik eens kijken, hoor!” belooft juf. „Nu mag jij eens hier komen, Jan. Reken dat sommetje maar eens uit op het bord.”

Jan komt vlug uit de bank. En alle kinderen kijken! Alle kinderen luisteren. 't Is zo moeilijk! En als je het fout maakt..... Maar één jongentje luistert niet! Hij zit op de achterste bank. Diep weggezakt. Hij heeft een kleur. Zijn ogen schitteren. 't Is, of hij zijn vinger op wil steken. 't Is, of hij ook wat aan de juf wil zeggen. Maar hij durft toch niet goed. En 't is nu zo stil in

de klas. Alle kinderen kijken zo goed naar het bord!
O wee, daar kijkt juf naar hem! Weer komt er die boze rimpel.....

Maar nu niet voor Jan! Nee! Jan heeft de som helemaal goed uitgerekend. En hij mag weer netjes op zijn plaats gaan zitten. En nu kijkt juf naar dat jongentje, naar Siepi. O, wat kijkt ze streng.

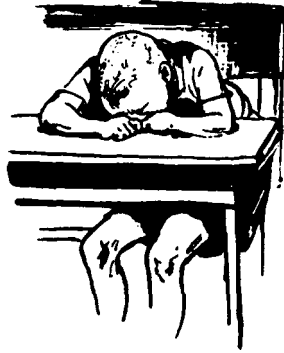
Nu mag Siepie eens hier komen. „Reken jij die som ook maar eens uit!”

Met één zwaai heeft juf Jan zijn mooie som weer van 't bord geveegd.

Z'n hoofd is gebogen, z'n knieën knikken. Z'n handen beven, als juf hem het krijtje geeft. Welke som is het toch? Er staan er zoveel op 't bord. Hij begint maar op goed geluk. Och, net de verkeerde! Want na het tweede cijfertje heeft juf alles al weer weggeveegd.

„Ga jij maar zitten, hoor! Jij mag het om vier uur eens proberen!” Dikke tranen komen in zijn ogen. Snikkend loopt hij terug naar zijn plaatsje. Om vier uur blijven? Maar dat kan toch niet? Hij moet toch naar huis?

Eindelijk is het vier uur. De klas staat netjes in de rij, tussen de banken. Daar stappen ze, achter elkaar, de klas uit, vlak langs de bank van Siepi..... Arme Siep. Z'n hoofd ligt op zijn armen. Zijn lichaam schokt.....

Dan doet juf de klasdeur dicht. Siep is alleen. Hij merkt het niet eens... Eindelijk... eindelijk komt juf terug. Nu moet Siep weer voor de klas komen. En weer moet hij rekenen.
„Schrijf maar op: $91 - 28 = \dots$ ”

Zó ver kan Siep het wel. Maar dan.....

Hulpeloos kijkt hij juf aan.

„Is 't zó moeilijk, Siep?” vraagt juf zacht. „Kon je dan helemaal niet luisteren vanmiddag?”

Verward kijkt Siepi juf aan. Haar stem klinkt lang zo boos niet meer. Zal hij 't zeggen, ja?

Hij wordt vurrood. Maar dan komt het toch: „Ik..... ik..... ik heb ook konijntjes. Vier. Ook witte! En vanmorgen hebben ze voor 't eerst gekeken. En ze hebben rode ogen!”

Vol spanning kijkt hij juf aan. Zal ze boos worden? Of niet?

Nee hoor, o nee! Kijk maar, ze veegt die moeilijke som meteen van 't bord. En ze zegt vrolijk: „Maar Siep, jongen, gauw naar huis dan. Je moet zeker nog voer voor 't moederkonijn zoeken, hè?”

O ja, want moeder kan geen brood missen. Ze zijn zo arm. En ze wonen in zo'n klein huisje. Midden op de hei. 't Is nog zo ver lopen. Maar nu mag hij weg gelukkig! Hij zucht van blijdschap, kijkt juf dankbaar aan.

„Wacht eens, ik moet even naar Trijntje Dekker. Die is ziek. En die woont nog even verder dan jullie, hè?”

Siep knikt verlegen.

„Kom maar, dan mag je achterop, dat gaat wat vlugger, Siep!” Heerlijk! Siepi heeft nog nooit op een fiets gezeten. Maar nu zit hij er dan echt op. En nog wel bij de juf! Wat gaat het vlug. Veel te vlug, vindt Siepi. Nu is hij nog eerder thuis dan anders. Wat heeft hij nu nog veel tijd om voer te zoeken.

Ziezo, ze zijn er! Haastig laat hij zich van de fiets afglijden, en... vergeet helemaal, om juf te bedanken! Heel hard holt hij weg, naar huis! Juf kijkt hem glimlachend na.

„Wat een klein ventje,” denkt ze medelijdend, „wat een dunne beentjes heeft hij toch! Hij krijgt vast niet genoeg eten!”

Dan fietst ze weer door, naar het volgende kleine huisje, waar Trijntje woont. Er staan hier veel kleine huisjes.....

V. WAT ERG TOCH, WAT ERG.....

Vandaag, vandaag is de blijde dag.....

Jopie is al vroeg wakker! Buiten schijnt de zon. Opoe is nog niet in de kamer geweest. Ze is wel wakker. Jopie heeft de deur al een paar keer horen kraken. Opoe denkt zeker, dat hij nog slaapt. Met een lange haak wipt Joop de ramen van de haakjes en duwt ze wijd open. De geurige boslucht komt binnen. Hè, nu zou hij graag uit bed willen. Zo er uit springen! Het mag misschien gauw, heeft de dokter gezegd. Hij is het laatste jaar zo vooruit gegaan. Toch denkt Jopie daar nu niet veel aan. Nee, hij denkt aan iets heel anders.....

Jan en Tom komen straks. Niet om vier uur pas! Nee, misschien al om tien uur. En ze mogen de hele dag blijven. Want ze hebben vacantie! En ze brengen wat mee ook! In een mandje. Een mandje met een deksel. Maar het deksel mag niet helemaal dicht, want dan stikt het, het kleine, witte konijntje.

Ja, dat brengen ze mee, het konijntje! Het is nu drie weken oud. Nu kan het wel bij zijn moedertje vandaan. En Jopie zal er toch heel goed voor zorgen. Ja, eerst opa nog. Maar als Jopie weer uit bed mag, nu, dan doet hij het zelf. Vast hoor! Opa heeft zo'n mooi hokje getimmerd! 't Staat naast Jopie's bed op een stoel. Gister is 't klaar gekomen. Opoe heeft gebromd: „'t Is was moois, een konijnenhok in de kamer!”

Maar ze was niet echt boos! Nee hoor. En straks mag het konijntje ook nog een poosje bij hem blijven. Opa heeft al lekker, mals gras gezocht. 't Staat buiten in een mandje. Jopie kan het zo zien staan. Hij heeft ook al een naam voor zijn konijntje bedacht: „Wiki!”

Hoe hij er bij komt, weet hij zelf niet, maar hij vindt hem prachtig.

Vandaag... vandaag is het de blijde dag!

Tom is al vroeg wakker. Hij springt vlug uit bed. Want om tien uur komt Jan! Met zijn konijntje. En dan gaan ze samen naar

Jopie, de hele dag. Heerlijk! Maar eerst moet hij nog veel doen! Water pompen voor moeder, wel vijf emmers vol! En z'n twee kleine zusjes aankleden. En misschien nog boodschappen doen. Moeder heeft het zo druk. Vader ook. Vader is al lang weg. Naar Veenhof, de vader van Jan. Daar werkt hij.

Tom gaat vlug naar de pomp. Daar is moeder ook al. Ze is met de was bezig, en ze vindt het fijn, dat Tom er al is.

„Je bent moeders grote kerel”, zegt ze blij. Tom fluit van plezier. Hij zou wel een heleboel voor moeder willen doen. Hij zou alles wel willen doen. Theezetten kan hij ook al! Kijk, het theewater kookt. En de theepot staat al klaar. Moeder heeft er zeker al thee in gedaan. Met moeite tilt Tom de zware ketel van het vuur, schenkt de theepot helemaal vol. 't Gaat er wel een beetje naast, op de grond. Maar dat veegt hij maar gauw weg, met zijn sok. Zo, al weer droog...

Kijk, daar zijn de zusjes ook al, Keetje en Aagje, van drie en vier. Ze willen naar moeder, maar Tom vangt ze gauw op. Hij kleedt ze netjes aan. Alleen hun haar, dat kan hij niet. Dat moet moeder maar doen...

Hij zet ze netjes bij de tafel, geeft ze elk een korstje brood. Dan roept hij moeder; daar is vader ook al.

„De thee is al klaar, moe”, zegt hij trots.

„Mooi”, zegt vader, „ik heb zo'n dorst!”

Ze gaan allemaal zitten. „Ogen dicht.”

Vader zet zijn pet af en bidt. Dan mogen ze gaan eten. Moeder schenkt thee in, eerst in vaders kopje. Dan begint ze hard te lachen. Vader lacht ook. „Wat een rare witte thee is dat toch! Die Tom kan er niks van, hoor”, plaagt vader.

Tom wordt vuurrood. „Ik dacht”, hakkelde hij, „ik dacht, dat moeder er al thee in gedaan had.”

„'t Hindert niks, hoor vent, je hebt moeder flink geholpen”, en gauw pakt moe het theebusje.

Na 't eten helpt Tom afwassen. De kleine zusjes zijn aan de poppenwas bezig. Dan moet hij nog koffie naar 't land brengen, naar vader.

„Als Jan komt, vraagt u dan, of hij even op mij wacht?” vraagt hij, „ik zal hard lopen, dan ben 'k gauw weer terug.”

„Ja, hoor!”

Maar... Jan komt niet, nee...

Vandaag... vandaag is het de blijde dag!

Jan is al vroeg wakker. Buiten schijnt de zon. Hij ziet het door de kiertjes bij het raam. Vlug springt hij uit bed. Heerlijk! Vacantie! En straks gaat hij Tom halen en dan gaan ze samen naar Jopie. De hele dag! Misschien mag hij er al wel om tien uur heen!

Nu gauw zijn konijntjes eten geven en wat hooi doen in het mandje. Dat heeft moeder gisteravond nog van de zolder gehaald. Een mandje met een deksel. Daar komt het ene kleine konijntje straks in. Dan gaat het op reis, met Tom en Jan.

Naar Jopie. Maar het komt niet weer terug! Nooit weer! Het krijgt zelf een hokje. Zo'n mooie! Jan heeft het gister gezien! Dan heeft Jan nog een konijntje en Pietertje één...

Vlug loopt hij naar buiten. Eerst gras en klaver snijden aan de slootkant. 't Gras is nog vochtig van de dauw. Maar goed, dat hij klompen aan heeft. Ritss! Ritss! gaat zijn mes. 't Gaat lekker vlug. Zijn emmertje is zo maar vol. En nu naar de paardestal. Maar wat is dat? Wat springt daar in die hoek? Iets wits! 't Lijkt Roodoogje, zijn grote konijn, wel! Maar hoe komt die uit het hok? Verschrikt loopt Jan naar de hoek, naar zijn hok. O..... vreselijk!.....!

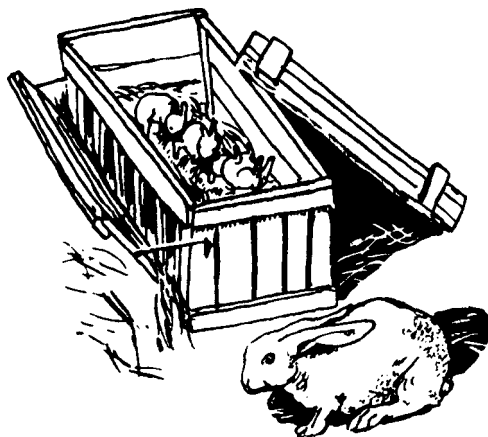
't Hele hok staat scheef. Het dak is er af..... En, op de bodem liggen drie heel kleine, witte konijntjes.....

Heel stil liggen ze, de pootjes gestrekt, de oogjes dicht.....

Ze zijn dood.....

Op hun mooie, witte velletjes liggen bloeddruppels.....

Hun halsje is doorgebeten.....

Op z'n knieën ligt Jan voor het hok, z'n hoofd op de rand, te snikken, te snikken.....

Maar het helpt niet meer. Pietertjes konijntje is dood.....

En z'n eigen...

Heel het blije, het feestelijke van vanmorgen is weg.....

En het is zijn eigen schuld! Had hij maar naar vader geluisterd!

Had hij maar stenen op het dak gedaan! Dan had er niets kunnen gebeuren! Dan had er vannacht ook niet een bunzing bij de konijntjes kunnen komen! Dan hadden ze nu nog geleefd...

Heftig schokt Jan op en neer. Nu hoeft hij straks ook niet meer

naar Jopie te gaan. En Jopie wacht.....

Het emmertje gras staat vergeten bij de staldeur. Roodoogje wipt er heen, eet haar hele buikje vol...

Maar Jan... Jan merkt het niet...

VI. HAD JE DAT WEL GEDACHT, JAN?

„Dag vader, dag moeder. Ik doe nog even een paar boodschappen, hoor!” zegt juf. Haar ouders zitten in de tuin. Ze hebben net met z'n drieën thee gedronken. Morgen gaan ze uit, wel drie weken! Maar eerst moet juf nog op bezoek. Naar Trijntje Dekker, die zo ziek is. En naar Jopie van de boswachter, die zo flink leert, en zo fijn beter wordt! En naar Jan Veenhof, om naar de kleine konijntjes te zien. Hun oogjes zullen nu wel open zijn, denkt juf.....

't Is mooi weer, juf fietst niet vlug. Ze heeft alle tijd. Ze koopt eerst een reep. Die is voor Trijntje. Daar houdt ze zo van!

Dan gaat ze langs het paadje door de hei. Mooi is 't hier. Maar juf moet goed uitkijken. Het paadje is zo smal. En er zijn zulke diepe kuilen in! Daar is ze al bij het huisje van Siepi. Alles is stil. De blinden zijn gesloten voor de warmte. En Siepi is nergens te zien.....

Maar wat hoort juf daar? Ze stapt gauw van de fiets. Kijk nu! Daar zit Siepi. Aan de kant van de weg. Dicht naast een bremstruik. En hij snikt..... hij snikt..... Juf legt haar fiets maar zo lang aan de kant. „Wat nou, Siepi? Wat scheelt er nou aan, vent?”

Siep schrikt op! Wie is daar nu? O... Juf? Vol schaamte buigt hij zich voorover. Maar juf zit al naast hem. „Vertel het eens, Siep.....”

Geen antwoord. Alleen maar snikken..... snikken.....

Juf drukt het kleine kereltje zacht tegen zich aan. „Hoe gaat het met de konijntjes, Siepi?”

Opeens gaat Sieps hoofd omhoog. Z'n hele gezicht is nat van tranen. Z'n ogen kijken zo verdrietig. „Ik... ik... mag... ze... niet... houden! Va... vader... wil ze verkopen! Op de markt! En... ik weet... niet, wie... ze dan... krijgt!”

„Wat nu,” schrikt juf.

Heftig knikt Siep. „Ja... ik... moet... nieuwe... klompen hebben! En... nu moet ik... ze zelf... betalen!”

In groot verdriet knakt z'n hoofdje weer voorover.

„Och,” zegt juf alleen maar.

Ze denkt na. Dan gaat ze weg, naar het kleine huisje van Siep. Siep kijkt even op. Wat gaat juf nu doen? Vragen aan vader, of hij ze toch mag houden? Een straal van hoop komt in zijn hartje. Dan laat hij zich weer voorover zakken. 't Helpt toch niet. Hij moet klompen hebben. Thuis loopt hij altijd al op blote voeten. Maar dat kan toch naar school niet? Toch, hij snikt niet meer zo erg.....

Juf klopt aan de achterdeur, stapt meteen binnen.

„Vollek!” roept ze. Daar is Sieps vader al, een klein mannetje met een verdrietig gezicht.

„De juf,” zegt hij verbaasd. „Kom maar binnen.”

Wat is 't hier donker. Juf ziet eerst niets. Maar dan ziet ze een tafel met drie stoelen en een bankje.

„Gaat zitten”.

Daar zit juf. Ja, wat moet ze nu eigenlijk zeggen? Wacht, ze weet het al.

„Ik wou wel een konijntje van Siep kopen. Hoe duur zijn ze?”
Verrast kijkt de man op.

„Och,” zegt hij, „och, de jongen wil ze haast niet kwijt. Hij houdt er zoveel van. Maar 't moet wel. Hij moet toch nieuwe klompen hebben?”

„Ze zijn toch wit, met rode ogen?” vraagt juf.

Haastig knikt de man. „De juf kan ze wel eens even zien.”

In 't achterste stuk van 't huisje is de geitenstal. Daar staat ook het konijnenhok. Juf hurkt neer.

„Och, wat zijn ze lief.”

De mooie diertjes hippen voor de tralies heen en weer. Begerig steken ze hun snoetjes er door.

„Die daar,” wijst juf, „die wil ik graag hebben.” 't Is een mooi beestje, helemaal wit. Sieps vader doet hem in een mandje. Dat zal Siep wel een keer terug halen.

Juf geeft een gulden aan Sieps vader.

„Koop er maar klompen voor,” zegt juf, „en mag Siep de andere konijntjes dan houden?”

Voor 't eerst komt er een lachje op zijn verdrietig gezicht.

„Nou en of!” belooft hij, „als ik ze op de markt verkocht had, had ik maar zestig cent voor alle vier gekregen. Wat zal de jongen blij zijn. De juf wordt wel bedankt”.

Juf lacht maar eens, neemt afscheid, en gaat weer terug, naar Siepi bij de bremstruik. Ja hoor, hij zit er nog!

„Kijk eens Siep, mag ik deze wel van je hebben?” vraagt juf. Siep krijgt een kleur. Hij knikt blij. „Ja, o ja. Juf past er toch goed op, hè?”

„Nou en of! Kom na de vakantie maar eens kijken, of hij al gegroeid is! Dan kun je meteen het mandje weer meenemen.” Dan kijkt hij weer verdrietig. Maar die anderen, die zijn ook zo lief!” Zacht streelt hij over 't kopje van 't mooie beestje.

„Die mag je houden,” zegt juf blij.

Wat? Hoort hij het goed? Van blijdschap springt hij op.

„Ja?” vraagt hij nog, half bang, dat het niet waar is.

„Vast hoor! Je vader heeft het zelf gezegd.”

Weg is Siep. Z'n kleine blote voeten reppen zich naar huis. Als dat toch eens waar is.....!

Juf glimlacht. Ze bindt haar konijntje achter op de fiets, en

rijdt weer door, naar Trijntje. Ze heeft 't nog druk. Ze moet immers ook nog naar Jan en Jopie!

Wel, wel,' zegt moeder, „daar hebben we juf! Dat is aardig hoor! Kom maar gauw binnen.”

Achter moeder stapt juf de ruime keuken binnen. De thee is net klaar. Vader zit ook bij de tafel. Hij staat op en geeft juf een hand.

„Zo, komt de juf nog even kijken, voor ze met vakantie gaat?”

„Ja,” lacht juf, „ik kwam naar de konijntjes kijken. Hun oogjes zijn nu wel open, niet?”

Vreemd! Vader zegt niets.....

Moeder zegt niets.....

Ze kijken alle twee voor zich. 't Blijft zo vreemd stil in de keuken... Alleen de muggen zoemen. Juf wordt er verlegen van. Wat zou er toch zijn? Juf begrijpt er niets van...

Eindelijk hoest vader...

„Ja, ziet u, Jan heeft geen konijntjes meer!”

„Dat heeft hij me heel niet verteld,” zegt juf verbaasd.

„Nee, dat zal wel niet. 't Is vannacht ook pas gebeurd.”

„Vannacht? Och, wat naar, wat zal die arme Jan dat naar vinden.”

„Maar 't was zijn eigen schuld! Hij had geen stenen op 't dak gedaan. 'k Had het hem al een paar keer gezegd. Maar hij was er te lui voor.”

Vader kijkt donker.....

Ja, nu weet juf helemaal niet meer, wat ze zeggen moet...

„En 't ergste is 't voor Jopie,” zegt moeder verdrietig. „Vandaag zou hij er een krijgen. Tom en Jan zouden er de hele dag heen.”

Dat vindt juf ook wel heel erg. Ze kijkt ernstig.....

Maar opeens..... opeens komt er een lichtje in haar ogen!

„Ik...” zegt ze, „ik...”

Meer kan ze niet zeggen, want daar gaat de deur open. Jan komt binnen, heel stil, heel verdrietig, z'n hoofd naar beneden.

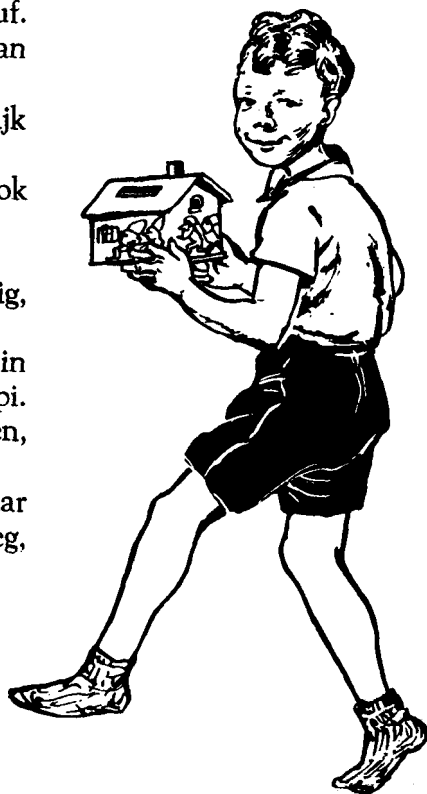
„Kom eens, Jan, geef juf eens een hand”.

Jan krijgt een kleur. Er springen zo maar tranen in zijn ogen.

„Kom maar, Jan,” zegt juf zacht, „kom maar; je hebt er wel erg berouw van, hè?”

Jan knikt heftig. „Nou!” Hij barst in snikken uit.

„Jopie,” snikt hij, „Jopie, 't is zo erg voor Jopie!”
 „Ja,” vindt juf, „dat is ook zo; maar..... maar.....”
 Jan kijkt haar aan. Wat doet juf vreemd! Wat doet ze blij!
 „Ik weet wat, Jan! Kom maar eens mee.” Juf staat op, ze neemt Jan mee naar buiten. Vader en moeder gaan ook mee, nieuwsgierig.....
 Daar staat jufs fiets, tegen een boom. En achterop is een mandje. Met een deksel. Maar dat deksel is niet helemaal dicht, nee... En in dat mandje... in dat mandje... daar beweegt wat! Iets wits! Een..... konijntje!
 Jan wordt vuurrood! Vader en moeder kijken verrast!
 „Kijk eens Jan, dat mag je van me kopen. Voor een gulden! Uit je spaarpot.”
 „O!” Jan kijkt vader en moeder aan. „Mag het? Voor Jopie?” Ze lachen, ze knikken. O, o, wat heerlijk! Hij vliegt weg, naar binnen. Komt terug met de spaarpot. Vader heeft het sleutel-tje. Knap, open!
 Tien dubbeltjes krijgt juf. Want elke week krijgt Jan een dubbeltje...
 „Mag ik het hem dadelijk brengen?” vraagt Jan.
 „Dat mag. Maar Tom ook ophalen!”
 „O ja moe vast!”
 Daar gaat Jan, zo gelukkig, zo blij!
 Juf gaat nog even mee in huis, vertelt alles van Siepi. Vader en moeder luisteren, knikken...
 Dan praten ze nog wat, maar niet lang. Juf moet weer weg, naar Jopie...

VII KOMT HET TOCH NOG GOED?

Voorzichtig kijkt opoe om 't hoekje van de kamerdeur. Gelukkig, Jopie slaapt nog. Hij was ook zo vroeg wakker geweest vanmorgen. Ja, vanmorgen..... Er komt een verdrietige trek op opoe's gezicht. Eerst was alles zo mooi geweest. Het weer was zo mooi. En 't konijnehokje was zo keurig geworden! Het stond naast Jopies bed te wachten, te wachten op Wiki..... Maar Wiki was niet gekomen! Wiki zou nooit komen... Wiki was dood...

Opoe schudt haar hoofd. Och, wat had haar jongen vaak op de klok gekeken. En toen het tien uur was, had hij gezegd: „Nu komen ze gauw, opoe! Zo verlángend had hij dat gezegd, zo blij! En hij had al maar naar buiten liggen kijken, liggen luisteren, of hij nog niets hoorde...

Maar, 't was heel stil in 't bos gebleven; er was niemand gekomen... Niemand? Ja toch, om elf uur was Jans vader komen aanfietsen. Hij had er helemaal niet vrolijk uitgezien, nee. Opa was ook gauw thuisgekomen. En toen hadden ze heel lang in de keuken gepraat...

Och, haar arme jongen! En die arme Jan!

Eindelijk, eindelijk was opoe naar Jopie gegaan. Och, wat had hij een kleur! En vol angstige spanning had hij gevraagd: „Komt Jan niet, opoe? En Tom? En waar is 't konijntje?”

„Lieve, lieve jongen,” had opoe gezegd, „Jan komt niet. En 't konijntje komt ook niet. Het kan niet komen... Het is dood gegaan, vannacht...” Nog veel meer had ze gezegd. Ze had hem in haar armen genomen, dicht tegen zich aan, hem willen troosten...

Och, 't had niet veel geholpen. Jopie was heel wit geworden en later had hij vreselijk gehuild, heel lang, heel verdrietig. Toen was hij in slaap gevallen. En hij sliep nog. Tenminste... hóórt opoe daar iets? Ze gaat zacht kijken. Hij is wakker, hoor! Hij lacht tegen opoe. Ze komt heel dicht bij hem, streelt zacht over zijn hoofd.

Hij trekt haar naar zich toe, haar oor vlak bij zijn mond.
„Opoe, lieve opoe, ik heb gebeden, hoor. Eerst was ik zo verdrietig! Nu niet meer zo erg meer. En de Heere wil Jan ook helpen, hè opoe?”

„Ja hoor, lieve jongen, vast!”

Ze blijft naast zijn bed zitten. Het konijnenhok is nu toch weg...

Nu is opoe gerust. Maar ze wou Jopie toch zo graag een ander konijntje geven. Als ze er maar eentje wist!

Opeens..... wat is dat? Opoe kijkt naar buiten. Jopie ook. Wie komen daar aan? Dat lijkt dikke Tom wel. En Jan is er ook. Jan heeft wat in de hand. Een mandje. Jopie krijgt er een kleur van! Hij komt half overeind...

Hoor ze toch schreeuwen, die jongens! En ze kijken zo blij! Ze kijken zo gelukkig! Jopie begrijpt er niets van. Maar dat hoeft ook niet. Daar zijn ze al, vlak voor 't open raam. En Jan zet het mandje zo maar op Jopies bed. En hij tilt het deksel zo maar op.

„Och!” zegt opoe blij, „toch een konijntje, een mooi wit konijntje. met rode oogjes!”

En Jopie? Jopie kijkt maar..... kijkt maar.....

Hij heeft vuurrode wangen en z'n ogen..... z'n ogen staan vol tranen. Tranen van blijdschap! Zo gelukkig is hij!

Voorzichtig tilt hij het konijntje uit zijn mandje, drukt het tegen zijn wang. „Wiki,” fluistert hij zacht, „lieve Wiki.”

En Jan en Tom duwen elkaar weg, om toch maar dichterbij Jopie te zijn. Ze slaan elkaar op de schouder van blijdschap, ze schreeuwen alle twee om 't hardst!

„Kom toch binnen,” zegt opoe, „malle druktemakers, kom toch binnen!”

Daar zitten ze nu. En Jan vertelt. En Tom ook. Want Jan heeft het allemaal onderweg al verteld, alles.

„Wel wel,” zegt opoe, als Jan klaar is, „wel wel, wat hebben jullie toch een lieve juf.”

„Nou!” roepen ze alle drie.

„Maar waar had juf het konijntje dan vandaan?”

Ja, dat weet Jan niet. Daar had hij nog heel niet aan gedacht...

Even zijn ze stil.....

En juist dan horen ze een fiets aankomen. Tegelijk kijken ze naar buiten.

„Juf!” klinkt het blij.

„Wel, wel,” lacht juf, „wat een blije gezichten allemaal. En wat heb jij een mooi konijntje, Joop!”

Jopie's ogen schitteren...

„Ja, ja,” zegt opoe, „hij mag juf wel vriendelijk bedanken!”

„Nee, nee,” zegt juf vlug, „mij niet, je moet Jan maar bedanken. En... Siepi!”

„Siepi?” Vier paar verwonderde ogen kijken juf aan.

„Ja Siepi,” zegt juf ernstig. En dan gaat ze vertellen. Hoe arm Siepi wel is. En van zijn grote verdriet. Alles vertelt juf.

Opoë schudt medelijdend haar hoofd. „Arm kereltje”, mompelt ze. En Jopie denkt „Gelukkig, nu mag hij de andere twee toch houden”. En Jan buigt beschaamd het hoofd.....

Dan gaat opoe limonade halen. Voor elk een glas, ook voor juf.

En Tom haalt het mooie konijnehokje weer op en plukt gauw wat vers gras. Dat andere van vanmorgen is al verdord!

En daar is Opa ook! Och, wat kijkt Opa verbaasd! En wat is hij blij, als hij alles weet!

Maar nu blijven de jongens even alleen.

Opa en opoe gaan met juf naar de keuken. Om te praten. Over Siep...

Dan moet juf weg, nodig. Ze neemt afscheid.

„Dag, juf,” klinkt het haar nog lang na.

„Zo,” zegt opoe, „nu moeten Jan en Tom ook naar huis, maar morgen mogen ze weer komen. De hele dag. Als het mag, van hun vader en moeder!”

Nu wordt het weer stil in 't boswachtershuisje. Opoe zorgt voor de avondboterham. Opa maakt alles in orde voor 't konijntje. En Jopie? Hij ligt stilletjes naar buiten te kijken.....

Zijn ogen glanzen, hij glimlacht zacht.

Dan vouwt hij zijn handen. „Lieve Heere, ik ben zo blij, zo blij. Ik dank u zo...”

Die avond fietsen vader en moeder naar het boswachtershuisje. Vader heeft een koffer achterop. Moeder heeft een mandje aan 't stuur. Ze praten met opa en opoe. Over Siepi.....

Dan fietsen ze weer verder. Maar nu heeft moeder ook nog een koffer achterop.....

Naar de heide fietsen ze, naar het huisje, waar Siepi woont, en zijn stille verdrietige vader. Daar gaan ze binnen. Met de koffers en het mandje. Die moeten leeg. Er zitten kleren in voor Siepi. En schoenen. En klompen..... En nog meer. En ze praten samen.....

Dan gaan ze weer weg.

In het kleine huisje zijn nu een paar heel gelukkige, heel dankbare mensen. En een heel gelukkig jongentje. Morgen... morgen mag hij naar Jopie. De hele dag!

Vader heeft hem nog gauw even wakker gemaakt, om hem dat te vertellen... Heerlijk!

Dan slaapt hij weer in, o zo blij!